

*Blijft
bij
me*

BECKY WADE

Andere boeken van Becky Wade

Serie De zusjes Bradford

Liefde op een briefje (novelle)

Hart op het spel

Ondersteboven van jou

Zoete verovering

Het wachten waard

Blijft
Me ^{bij}

Misty River

Roman

BECKY WADE

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor Rel Mollet, Crissy Loughridge, Amy Watson en Joy Tiffany.

Bedankt voor jullie geweldige hulp bij de totstandkoming van deze roman.

Geneviève

12 JULI, ACHTTIEN JAAR GELEDEN
SAN SALVADOR, EL SALVADOR
DIACONALE JEUGDREIS

De vloer van de gang beweegt onder mijn voeten en brengt me uit balans. De voetballen in de netten die ik vasthoud, stoten tegen de betonnen muren van de keldergang.

‘W-wat?’ Ik hap naar adem. *Wat gebeurt er?*

Tot mijn verbazing zie ik dat het hele gebouw heen en weer beweegt.

Ik ben het niet die instabiel is, het is de aarde. Door mijn tennisschoenen en de betonnen vloer heen voel ik – van ergens heel diep onder me – bewegingen omhoogkomen.

‘Aardbeving!’ schreeuwt een jongen voor me en de angst slaat me om het hart.

De grond begint te schokken en de gloeilamp die aan het plafond hangt, knippert een paar keer om het vervolgens helemaal te begeven.

1

Net als de kleine beer in het verhaal *Goudlokje*, had Sam Turner een onbekende slapende vrouw in zijn bed – dat wil zeggen, het bed van zijn gastenverblijf – aangetroffen.

Hij stond met zijn handen op zijn heupen in het kleine gastenverblijf van Sugar Maple Farm en keek naar haar, terwijl de augustuszon uitbundig door de ramen naar binnen scheen. Zowel het zonlicht als zijn binnenkomst van zo-even hadden haar niet wakker gemaakt.

Leefde ze nog wel?

Ongerust boog hij zich over haar heen om te controleren of ze nog ademde. Hij zag haar borstkas op- en neergaan.

Mooi. Onderbrekingen van zijn routine en teruggetrokken leven maakten sowieso op geen enkele dag van de week deel van zijn programma uit, maar op deze maandagmorgen had het ontdekken van een dode vrouw al helemaal niet op zijn planning gestaan.

Waar hij hier mee te maken had, was een springlevende indringer die besloten had zichzelf in zijn gastenverblijf binnen te laten.

Ze was gaan liggen op het enige meubelstuk dat het vertrek telde: een bed. Toen hij vier jaar geleden op deze boerderij was komen wonen, had hij dit metalen hoofdeinde en deze bedbodem uit het woonhuis gehaald en hier opgeslagen. Nog niet zo lang geleden had

hij daar het matras en de bedombouw, die hij als afdankertjes van zijn vader had gekregen, aan toegevoegd.

Deze onbekende leek er niet om te geven dat ze op een kaal matras lag en dat het gastenverblijf niets anders te bieden had dan oude houten vloeren en een open haard waarin geen vuur brandde.

Blijkbaar had ze bij gebrek aan een laken simpelweg haar koffer geopend, haar kleding eruit gehaald en deze op het matras uitgespreid. Ze had een zwarte jas over haar benen gelegd en haar romp in een roze badjas gehuld. Alleen had ze de badjas achterstevoren aantrokken, zodat het achterpand haar voorzijde bedekte.

Ze had haar hoofd, dat op een lichtblauw kussen rustte, opzijgedraaid, waardoor haar knappe gelaatstreken goed zichtbaar waren. De ontspannen uitdrukking op haar gezicht getuigde van diepe, onbezorgde dromen. Sam kon zich – vanwege zijn verantwoordelijkheden en de spijtgevoelens die hij met zich meedroeg – niet herinneren dat hij sinds zijn kindertijd ooit zo diep had geslapen als zij leek te doen.

Haar jukbeenderen tekenden zich duidelijk af in haar gezicht, ze had een fijne neus en een prachtig gevormde mond. Dicht bij haar hoofd was haar haar bruin, maar richting de punten veranderde de kleur op wonderlijke wijze, waarschijnlijk door een voor hem onvoorstelbare verfbehandeling, naar blond. Haar haar was lang en zelf was ze vrij klein. Hij schatte zo in dat als ze stond, haar haren bijna tot aan haar middel zouden reiken.

Ze droeg make-up op haar egale huid en grote zilveren oorbellen in haar oren. Aan haar vinger had ze een ring die uit drie zilveren ringen met diamantjes bestond.

Was ze rechtstreeks bij een fotoshoot vandaan gekomen toen ze zijn gastenverblijf binnendrong?

‘Hallo,’ zei hij.

Geen reactie.

Hij fronste geïrriteerd. ‘Neem me niet kwalijk,’ probeerde hij, iets harder nu. Hij wilde haar niet laten schrikken door zijn stem te verheffen of door haar schouder aan te raken. ‘Hallo?’

Niets.

‘Goedemorgen. Miss?’

Haar oogleden bewogen nog niet eens. Waarschijnlijk had ze te veel van het een of ander ingenomen. Slaappillen, alcohol, drugs?

Sam pakte de grote handtas die naast een paar lange, leren laarzen op de grond rondslingerde. Grimmig negeerde hij zijn geweten dat even opspeelde. Wat hem betrof, had ze haar recht op privacy verspeeld op het moment dat ze in zijn gastenverblijf inbrak. Hij rommelde door de inhoud van de tas – autosleutels, een zonnebril, een etui, vrouwelijke producten en een telefoon – totdat hij haar portemonnee te pakken had. In de portemonnee vond hij de gebruikelijke bank- en winkelpasjes en dat wat hij zocht: haar rijbewijs.

Naast haar foto zag hij haar naam staan: *Genevieve Woodward*. Ze was drie jaar later geboren dan hij, dus was ze dertig jaar. Volgens dit document was ze een meter drieënzestig lang, woog ze zevenenvijftig kilo en had ze bruingroene ogen. Ze woonde blijkbaar in Nashville, wat betekende dat ze zich op een afstand van meer dan vier uur rijden van huis bevond.

Haar achternaam, Woodward, kwam hem bekend voor. Judson Woodward was de officier van justitie van deze regio en Sam had hem en zijn vrouw Caroline een paar keer gesproken. Ze hadden twee volwassen dochters. Was deze vrouw een van hun dochters? Als dat zo was, waarom had ze dan hier geslapen, terwijl het huis van haar ouders zich in de stad, slechts een kwartier rijden hiervandaan, bevond?

Hij pakte haar autosleutels, stapte naar buiten, de koele morgenlucht in, en opende haar Volvo XC40. Binnen in de compacte SUV rook het fris. Sam tilde spullen op – een roze trui, een laptop – terwijl hij naar het middel zocht dat ze de vorige avond waarschijnlijk had ingenomen. In de ene bekerhouder stond een koffiebeker van Starbucks, in de andere lagen haarelastiekjes en lipgloss. Achterin, op de vloer van de auto, stond een tas vol met boeken en notitieboeken.

Geen drankflessen. Geen drugsbenodigdheden.

Toch vertelde zijn gevoel hem dat er iets niet klopte.

Een spottend lachje ontsnapte hem. Je hoefde geen detective te zijn om te weten dat er iets niet klopte. Een kind van tien zou nog weten dat nuchtere vrouwen normaal gesproken niet op een kaal matras in het leegstaande huis van een onbekende zouden slapen.

Hij ging het gastenverblijf weer binnen. Het leek erop dat Genevieve zich niet had bewogen.

Toen hij de sleutels terug in haar tas stopte, viel zijn blik op een zilverkleurig metalen doosje dat in een zijvakje zat weggestopt. Hij haalde het tevoorschijn en bekeek het blikje. Het had de grootte van een blikje mintjes en in het deksel was een sierlijke 'G' gegraveerd. Hij maakte het open en zag dat er minstens veertig pillen in zaten.

De pillen waren rond en bruin van kleur. Op sommige zag hij 'OP' staan, en op andere '20'.

OxyContin.

Hij fronste en oude herinneringen drongen zijn hoofd binnen. Vreselijke herinneringen, die ervoor zorgden dat de spieren in zijn lichaam zich aanspannen en zijn maag ineenkromp van verdriet.

Verdriet en spijt waren nooit ver van hem verwijderd.

Ze vergezelden hem iedere dag en elke nacht, wachtend op een kans om hem te grijpen en hem aan zijn fouten te herinneren.

Al zeven jaar lang waren ze zijn twee naaste metgezellen.

Voor OxyContin had je een recept nodig, dus Genevieve had deze pillen op een legale manier verkregen en slikte ze om gerechtvaardigde medische redenen, of... niet. Gezien de plaats waar hij haar had aangetroffen, was hij geneigd dat laatste te geloven.

Hij borg het blikje weer op in haar tas en keerde terug naar het bed.

OxyContin. Een stijlvolle koffer. Succesvolle vader, althans dat vermoedde hij. Nieuwe auto. Poppengezichtje. Een kussen dat ze mee op reis nam zodat ze haar liefelijke hoofdje niet op andermans kussen hoefde te leggen.

Het leek erop dat Genevieve Woodward de controle kwijt was en

Sam was niet van plan zich met haar zaken te bemoeien.

Hij wilde níets met haar te maken hebben. Hij wilde haar zelfs zo snel mogelijk ver uit zijn buurt hebben.

‘Genevieve,’ zei hij.

Ze bewoog niet.

‘Genevieve!’

Genevieve schrok wakker van een kreet die haar overeind deed schieten. Haar hart dreunde in haar borstkas. Verward en geschrokken kneep ze haar ogen tot spleetjes tegen het zonlicht.

Een mán – een onbekende man – stond dicht bij haar en keek naar haar.

Paniek verjoeg ieder spoortje slaap uit haar hersenen.

Waar ben ik? Ze... ze zat op een bed in een vreemde kamer. Als in een reflex schoof ze naar achteren, bij de man vandaan, totdat ze met haar rug het metalen hoofdeinde raakte.

De man deed twee stappen naar achteren en stak zijn handen in de lucht. ‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben Sam Turner en je bevindt je in mijn gastenverblijf op Sugar Maple Farm.’

Heeft hij me bedwelmend en ontvoerd? Haar gedachten buitelden over elkaar heen. Hij zag er niet uit als een ontvoerder! Maar hoe zou ze moeten weten hoe ontvoerders eruitzien?

‘Voor zover ik weet, heb je ingebroken en toen besloten de nacht hier door te brengen.’ Het accent waarmee hij sprak klonk Brits. Langzaam stak hij zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. ‘Toen ik vanmorgen je auto zag staan, ben ik hier komen kijken. Voor zover ik kan zien, ben je niet gewond.’

Krijg nou wat! Wát? Nee. Ze had niet ingebroken in het gastenverblijf van deze man, en vervolgens... hier geslapen.

Toch?

De vorige avond was ze onderweg naar het huis van haar ouders

geweest. Ze was gestrest en gespannen geweest, vanwege de enorme werkdruk die ze ervaarde. Het vooruitzicht om haar ouders met de brief te confronteren – wat nog boven op dat alles kwam – was haar te veel geworden. Dus had ze ergens halverwege het platteland haar auto aan de kant van de weg gezet.

Met een schok herinnerde ze zich dat ze toen haar pillendoosje had gepakt. Ze had de rugleuning van haar stoel achterover laten zakken, de volumeknop van de geluidsinstallatie opengedraaid en zich laten overspoelen door muziek. Ze had alleen maar een kleine pauze willen nemen en alles in haar hoofd op een rijtje krijgen voordat ze verder zou gaan.

Alleen... Ze herinnerde zich vaag dat ze met bewondering had gekeken naar een verafgelegen schilderachtige, witte cottage die door de bronskleurige stralen van de ondergaande zon werd verlicht. Voor de cottage, die zich midden in een weide bevond, lag een vijver en op de achtergrond tekenden heuvels zich af. Het geheel had net een foto op een Ansichtkaart geleken.

Van wat ze daarna had gedaan, herinnerde ze zich enkel flarden. Ze had haar auto voor de cottage geparkeerd. Met een vingertop over een rank van een blauwe winde gestreken. Een piepende deur geopend... O, nee...

Ze zag nu dat de binnenkant van de cottage, die uit enkel een grote kamer en een badkamer bestond, ondanks de schattige buitenkant helemaal haar stijl niet was. Ze vond veiligheid en comfort belangrijk. Dit huisje had alleen een slot op de deurknop en was op het bed na leeg.

Genevieve liet haar blik zakken. Was het matras nou bedekt met... een wirwar van haar eigen kleding? Ze zag tot haar schaamte dat een bijzonder kleurrijke beha vol in het zicht lag. In haar vertrouwde kussen was een afdruk van haar hoofd zichtbaar en ze had haar badjas achterstevoren aan.

Niemand anders dan zichzelf kon weten dat ze zonder haar eigen kussen niet kon slapen, dus niemand anders dan zichzelf zou de moei-

te hebben genomen het kussen mee naar binnen te nemen. Het feit dat ze haar badjas achterstevoren aanhad wees ook naar haarzelf; dat deed ze vaker als ze het koud had.

Wat was ze diep gezonken.

Ze was niet helder geweest en had de nacht in het gastenverblijf van een onbekende doorgebracht. Deze onnozele actie kon ze niemand anders dan zichzelf kwalijk nemen.

In een poging om de situatie iets normaler te laten lijken duwde Genevieve haar jas die over haar benen lag aan de kant, schoof naar de rand van het matras en zwaaide haar benen uit het bed. Ze droeg nog steeds dezelfde kleren als de vorige dag, inclusief de grijze sokken waar de woorden 'ik ben complex, ik weet het' op prijkten.

Ze ging staan en terwijl ze worstelde om haar badjas uit te krijgen bedacht ze dat 'normaal' een woord was dat niet met situatie te rijmen viel. Toch vertelde haar trots haar dat ze moest proberen om haar gezicht te redden.

'Ik ben Genevieve Woodward.' Ze stak haar hand uit.

Behoedzaam schudde hij haar hand. Hij zei niets.

'Goed, dan.' Haar mond was droog en ze was duizelig, maar ze rechtte haar rug. Ze streek de gewerkte turquoise blouse die ze op haar nauwsluitende spijkerbroek droeg glad en hief haar hoofd om hem aan te kijken: hij was een stuk langer dan zij was. 'Het is maar dat je het weet, maar normaal gesproken slaap ik niet zomaar in huizen van onbekenden.' Ze deed haar best om een glimlach op haar lippen te toveren.

Sam glimlachte niet terug, maar keek haar open en serieus aan. Hij had een goed gevormd lichaam. Hij droeg een legergroen T-shirt, een spijkerbroek en verweerde werkschoenen met veters. Zijn korte bruine haar was aan de zijkanten opgeschoren. Zijn neus was ietwat te lang en de rimpeltjes bij zijn ogen gaven deze een melancholische uitstraling. Zijn tanden stonden recht, maar niet perfect recht, dus ze vermoedde dat dit niet het werk van een beugel was geweest. Zijn net-niet volmaakte mannelijke gelaatstrekken maakten zijn gezicht

onmiskkenbaar aantrekkelijk.

Doorgaans reageerden mensen goed op haar. Maar Sams lichtgroene ogen, die afstaken tegen zijn licht olijkleurige huidskleur, straalden geen greintje warmte uit.

‘Zou je me willen vertellen waarom je hier geslapen hebt?’ vroeg hij.

‘Ik...’ Haar hersenen draaiden op volle toeren om een verhaal te verzinnen dat hij zou geloven. ‘Gisteravond was ik onderweg naar het huis van mijn ouders in Misty River. Ik had al urenlang gereden en was moe. Ontzettend moe. Zo moe dat ik mijn ogen niet open kon houden.’

Hij zei niets.

‘Dus heb ik mijn auto aan de kant van de weg gezet. Daar ergens, denk ik.’ Ze gebaarde in de richting van de weg.

‘En?’

‘Ik wilde niet achter het stuur in slaap vallen en een ongeluk veroorzaken, dus besloot ik snel even een dutje te doen.’

‘In een leegstaand pand?’

‘Ja.’ Ze streek haar haar achter haar oren. ‘Het spijt me echt. Ik was blijkbaar zo slaperig dat ik niet helder nadacht.’

‘En het pillendoosje dat ik in je tas vond, heeft daar niets mee te maken?’

Ze verstijfde. ‘Je... hebt in mijn tas gekeken?’

‘Ja. Ik kreeg je niet wakker en wilde weten wat voor vlees ik in de kuip had.’

Haar tas was privé. Maar dat kon ze niet tegen hem zeggen. Ten eerste was ze daar te beleefd voor en ten tweede zou hij simpelweg antwoorden dat zijn cottage ook privé was. ‘Mijn arts heeft die pillen voorgeschreven tegen pijn.’

‘Wat voor soort pijn?’

Ze liet zich op haar linker knie zakken en trok de pijp van haar spijkerbroek wat omhoog om het litteken op haar rechter enkel te laten zien. ‘Pijn door een enkeloperatie.’

‘Hoelang geleden ben je geopereerd?’

Ze voelde dat haar wangen warm werden. ‘Een tijdje.’

‘Hoelang is “een tijdje”?’

Ze kwam weer overeind. ‘Een jaar.’

‘En je slikt nog steeds OxyContin tegen de pijn?’

‘Ja, inderdaad.’ Naast zichzelf was er maar één persoon die van haar pillen afwist. En hij nu. Hij wist het nu ook.

Hij keek haar aan zoals een leerkracht een leerling aan zou kijken die hem zojuist had verteld dat ze het te druk met luchtfietsen had gehad om haar huiswerk af te kunnen maken.

Dit was zo vernederend! Hoe was het mogelijk dat deze in-tassen-snuffelende man met zijn aantrekkelijke gezicht en zijn totale gebrek aan medeleven haar geheim zo snel en grondig had ontrafeld?

‘Is jouw vader de officier van justitie?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Weten hij en je moeder hiervan?’

Ze knipperde met haar ogen. *Mijn ouders*. O, nee! Die hadden haar de vorige avond thuis verwacht en waren nu waarschijnlijk vreselijk ongerust. Wat was ze toch een verschrikkelijk mens. Vlug haalde ze haar telefoon uit haar tas en zag op het scherm dat ze twaalf gemiste oproepen en drie tekstberichten had.

Ze stopte de telefoon in de achterzak van haar broek, laadde haar armen vol met kleding en begon die in haar koffer te duwen. ‘Vraag je me of mijn ouders weten dat ik vannacht hier heb geslapen? Want helaas is het antwoord “nee”.’

‘Ik vraag of ze iets van je verslaving aan pijnstillers weten.’

Heel even stopte ze met haar bezigheden, om vervolgens met nog meer verve verder te gaan met inpakken. ‘Ik ben niet verslaafd aan pijnstillers.’ Ze ritste haar koffer dicht en stak haar voeten in haar laarzen.

‘Wat voor werk doe je, Genevieve?’

‘Ik ben schrijfster en spreekster.’

‘Wat schrijf je?’

Ze stopte haar kussen onder haar arm en keek hem aan. ‘Bijbel-studies.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Het spijt me dat ik vannacht in je cottage heb geslapen,’ zei ze. ‘Ik wil je met alle plezier betalen om eventuele onkosten te vergoeden.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Oké, dan. Ehm... Bedankt.’

Hij keek haar alleen maar doordringend aan.

Ze verzamelde haar bezittingen en haastte zich naar buiten, naar haar auto. Ze hoorde aan zijn voetstappen dat hij haar volgde tot op de veranda van de cottage. Ze legde al haar spullen in de kofferbak van haar Volvo, liep vlug om de auto heen en opende het portier. Ze wilde zo snel mogelijk aan die alwetende blik van Sam Turner ontsnappen.

Van haar honden

*is een risico dat hij zich
niet kan veroorloven...
en niet kan weerstaan.*

Als geliefd Bijbelstudie-auteur Genevieve Woodward een anonieme brief ontvangt die verband houdt met het verleden van haar ouders, keert ze terug naar haar geboorteplaats Misty River, in de Blue Ridge Mountains, om de geheimen rond haar familie te ontrafelen. Maar zelf draagt Genevieve ook een geheim met zich mee en daar wordt ze mee geconfronteerd als Sam Turner, de eigenaar van de cottage waar ze tijdelijk verblijft, erachter komt wat ze met alles in zich probeert te verbergen.

Sam heeft zijn zorgen, zijn eenzaamheid en zijn imago als buitenstaander omarmt, en is erg op zijn rustige en afgezonderde leven gesteld. Het laatste wat hij wil, is dan ook de cottage op zijn landgoed verhuren aan een vrouw die worstelt met een probleem dat de herinneringen aan zijn grootste fout weer tot leven wekt. Maar hoe kan hij haar wegsturen nu ze hem zo hard nodig heeft?

ISBN 978-94-93208-00-1

9 789493 208001